

Elim Vsetín

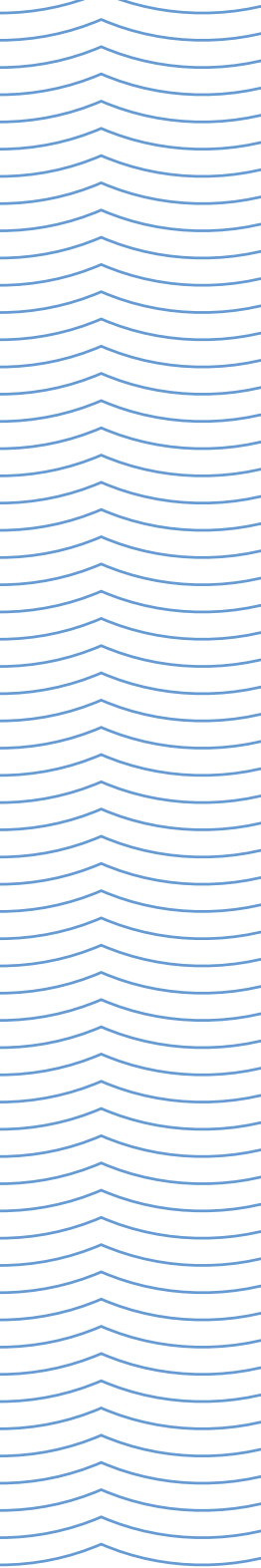
1991 - 2021

Elim Vsetín

1991 – 2021

1. Slovo úvodem	6
2. Vize Elimu je na světě	8
3. Historie	11
1991 Jak to všechno začalo.....	12
1992 Otevíráme azylový dům a ordinaci magnetoterapie.....	13
1994 Začínáme práci s dětmi.....	14
1995 Poskytujeme pečovatelskou službu.....	15
1996 Konečně máme vlastní logo.....	16
1997 Azylový dům není jen ubytování.....	17
1999 4x větší azylový dům.....	18
2001 Stěhujeme se na Jasenku.....	19
2003 Založili jsme agenturu podporovaného zaměstnávání a ubytovací komisi.....	20
2007 Máme byt na půl cesty.....	21
2008 Máme novou sociální službu a jsme členy Kuličkového klubu.....	22
2009 Pracujeme i v terénu a zakládáme práci s dětmi v Atletickém klubu Elim.....	23
2010 Stěhujeme správu organizace a otevíráme Denní centrum Elim.....	24
2013 Ženy mají svou noclehárnu.....	25
2014 Měníme právní subjektivitu.....	26
2015 Jsme jednou ze zakládajících organizací potravinové banky.....	27
2015 Zimní provoz sedárny v Rožnově.....	27
2017 Otevíráme noclehárnu a denní centrum v Rožnově.....	28
2018 Lidé bez domova mají svou církev.....	29
2021 Zrekonstruovali jsme azylový dům.....	30
4. Medailonky ředitelů	33
Vladimír Nedbal.....	34
Jan Trlica.....	36
Karla Daňová.....	38
Jiří Růžička.....	40
Miroslav Ildža.....	42
4. Elim dnes	45

Slovo úvodem

Píše se rok 2021 a my se ohlížíme zpět do historie organizace Elim Vsetín, o.p.s. Je to už 30 let, kdy MUDr. Robert Moravec spolu s dalšími členy Sboru Církve bratrské ve Vsetíně viděli potřebu věnovat se práci mezi lidmi bez domova. Jak Robert Moravec sám říkal „Jsou to nejubožejší lidé, kteří nemají nic“. V souladu s touto vizí těmto lidem nabídli svou pomoc, svůj čas a místo, kde by mohli začít nový život.

Jsme vděční, že zde můžeme být pro lidi stojící mnohdy mimo zájem společnosti, že jim můžeme nabídnout místo, kde mohou načerpat nové síly do života. Místo, kde je postaráno o jejich tělesné, ale i duševní potřeby. A pomoci jim vrátit se zpět do života.

Za těch 30 let se toho událo opravdu hodně. Z malého domečku v Luhu, kde stál náš první azylový dům, jsme se přestěhovali do prostor staré školy na Jasence. Postupem času jsme díky Bohu měli možnost lidem bez domova nabídnout také službu noclehárny, denního centra a terénní práce. Lidé bez domova nezůstali jediným zájmem, postupně jsme začali pracovat také s lidmi se zdravotním postižením a dětmi.

V tuto chvíli máte možnost začít se do osobních vzpomínek, kterými bychom chtěli alespoň trochu shrnout to nejpodstatnější, co se za těch 30 let událo.

Vize Elimu je na světě

Člověk, který stál u zrodu myšlenky pracovat mezi lidmi bez domova ve Vsetíně. Člověk, který byl svým životem příkladem mnohým kolem sebe. Kdo to byl Robert Moravec? Jak na něj vzpomínají lidé ze Sboru Církve bratrské ve Vsetíně a jeho spolupracovníci?

Vzpomínky zdravotních sester z ordinace magnetoterapie:

Z profesního hlediska je Robert Moravec svými spolupracovníky hodnocen jako odborník, lidumil, který byl vzorem jak pro personál, tak pro pacienty. Byl člověkem trpělivým, naslouchajícím, každý se na něj mohl s důvěrou obrátit. Byl to úctyhodný člověk, který miloval lidi.

Na otázku ohledně důvodu k založení Elimu odpovídal: „Jsou to nejobožejší lidé, kteří nemají nic“.

Robert Moravec měl mnoho přátel, kteří na něj vzpomínají dodnes. Tato slova zazněla na jeho pohřbu z úst Jana Olšáka:

V roce 1974 jsme s ženou plánovali naši svatbu. Pokusili jsme se trochu s obavami poprosit Moravcovy, jestli by nám šli za svědky. Nebylo to samozřejmé, protože uplynul teprve krátký čas od pohřbu jejich syna Pavlíka. Moravcovi ale souhlasili a ve svatební den přišli i s dárkem. Dostali jsme od nich krásné damaškové povlečení a postilu Mistra Jana Husa. To bylo v červnu a v září jsme s nimi jeli na dovolenou do Jugoslávie. Byla to dovolená, na kterou moc rádi vzpomínáme. Jednou nás vzal takový starší převozník do své loďky na malou projížďku. Bylo překrásně, pronikavá vůně borovic, sluníčko, modrá obloha, modré moře, loďka klouže po hladině, až je z toho všeho člověku do zpěvu. Bratr Moravec to vzápětí navrhl: „Zazpívejme si nějakou písničku“ a hned začal a my jsme se přidali – „Ó pojďte, zazpívejme o Pánu Ježíši! On velkých nás i malých je přítel nejlepší. Nad cherubíny v slávě vysoko trůn svůj má, však přec i naše hlasy milostně přijímá.“ Tehdy mne velice udivilo, že Moravcovi znali zpaměti i slova dalších slok, zatímco já tápu už v té první sloce. Od té doby kdykoliv se ta píseň zpívá, (pozn. píseň č. 101 z křesťanského kancionálu) přeneseme mne to do té krásné, šťastné chvíle na Jadranu a znovu to prožívám.

Dnes vzpomínáme na bratra Moravce (oslovení používané v církvi), ale já bych rád připomenul, že nebýt jeho milé ženy, sestry Marušky, vůbec bychom se zde dnes v takové

sestavě nepotkali. Život bratra by se ubíral zřejmě úplně jiným směrem. Pro bratra mělo seznámení s Maruškou naprosto zásadní vliv na směřování celého dalšího života. Zpočátku nechápal, jak je vůbec možné povýšit víru v Boha nad vlastní city a k tomu všemu, že je něčeho takového schopna mladá, krásná a zamilovaná dívka. Říkal mi několikrát, jak jej překvapilo, že i když se Maruška pro lásku k němu trápila a on dobře viděl, jak nerada by o něj přišla, z rozhodnutí spojit svůj život pouze s věřícím mužem neustoupila ani o krok. Tak si bratr nakonec řekl – na tom něco musí být a já tomu musím přijít na kloub. Skutečně na to přišel a stal se vyznavačem Ježíše Krista. Díky Bohu tito dva vzácní lidé spojili své životy, navzájem se krásně doplňovali a v těžkých chvílích, kterých nebylo málo, jeden druhého podpírali.

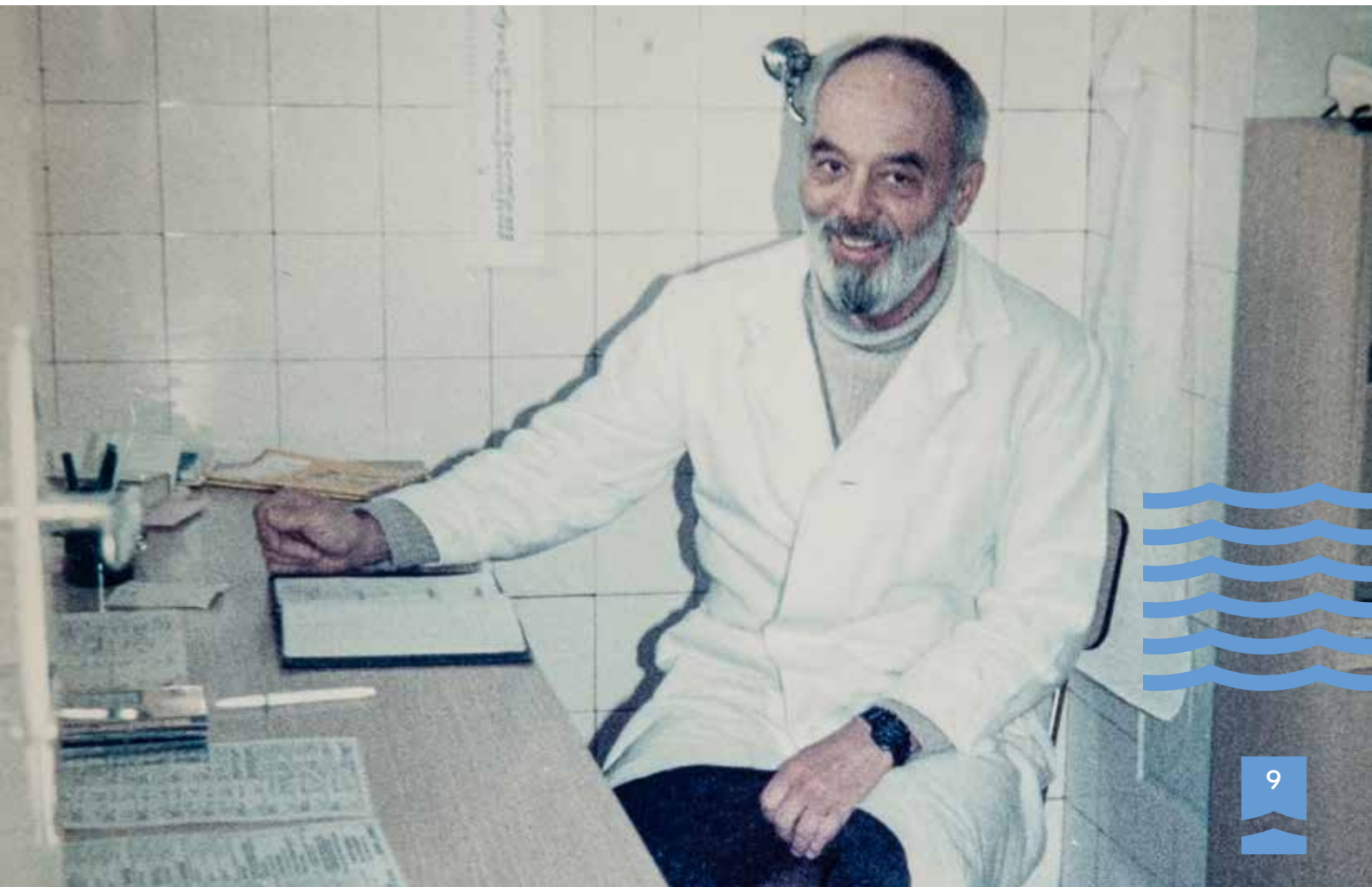
Sbor Církve bratrské ve Vsetíně měl tu výsadu, že se Moravcovi usadili právě tam. Zanechali u nás opravdu hlubokou stopu. Před několika lety prováděl v našem sboru vizitaci bratr kazatel Novák. Později řekl tuze hezkou věc. Já jsem bratra Moravce snad nikdy neviděl, ale tolik lidí o něm při rozhovorech tak hezky mluvilo, že mi to přijde jako bych jej dobře znal. A docela nedávno při další vizitaci se něco podobného zopakovalo – opět mnoho lidí vděčně vzpomínalo na bratra, památka

na Moravcovy nevybledla. Díky za požehnání, které jsme jejich prostřednictvím přijali.

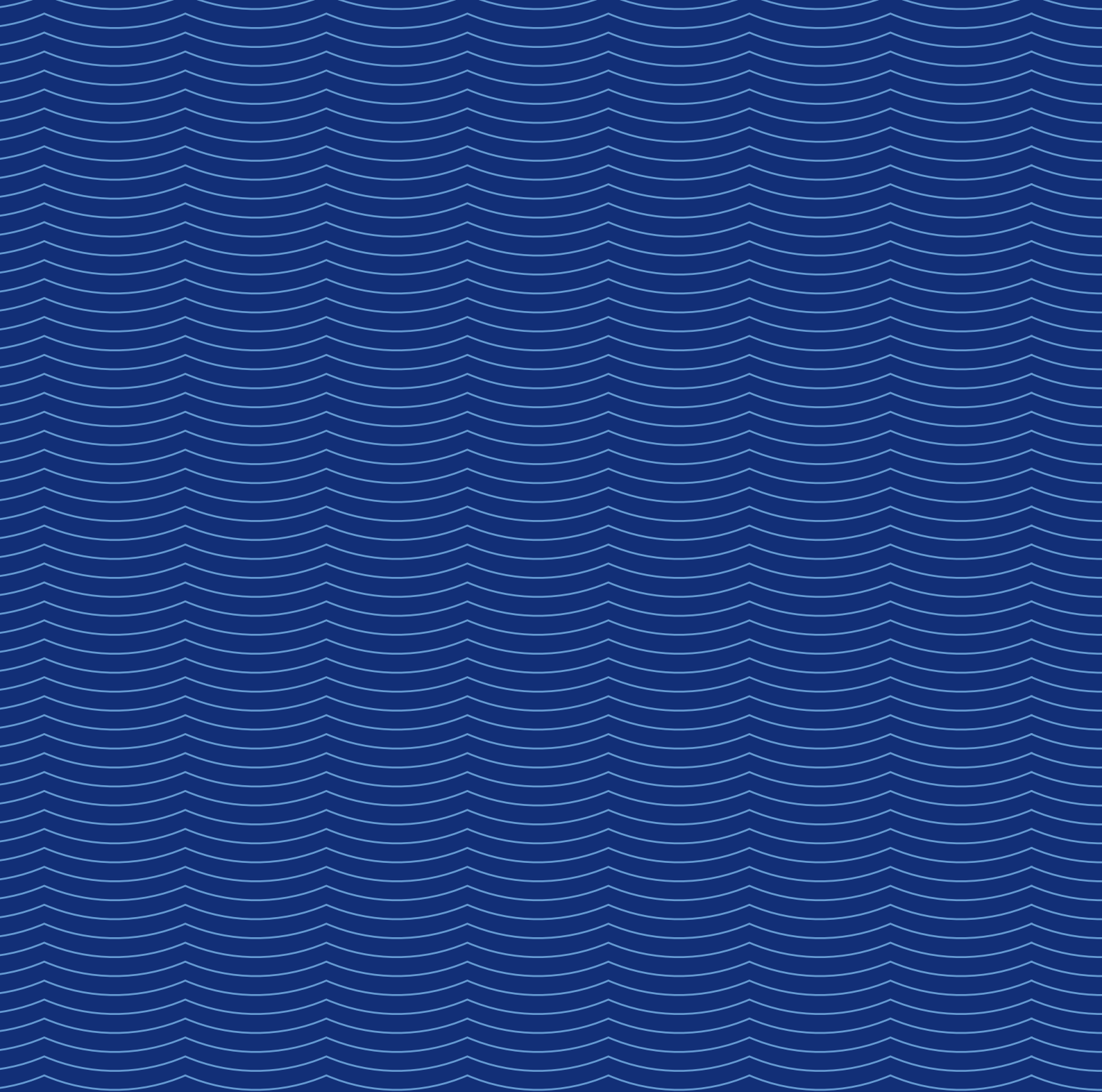
Bratr Moravec docela často sloužil na kazatelně a jednou mne překvapil tím, že si posteskl na malou odezvu na jeho kázání, prý mu už dlouho nikdo neřekl alespoň slůvko povzbuzení, a že si není jist, zda v tom má pokračovat. Já jsem se tehdy pokusil jej potěšit tím, že jsem mu řekl: „Víte, ono je to tak, že my jsme si už navykli na to, že je každé Vaše kázání velmi dobré a s jiným už ani nepočítáme. Pravda, měli bychom to občas připomenout a poděkovat Vám“. Tuším, že jej to tehdy uklidnilo a na kazatelně se objevoval dál. Při jeho asi posledním vystoupení, to když už byli Moravcovi přestěhováni v Praze, nám položil otázku: „Kam se ubíráme a kam se těšíme“? A odpověděl „domů!“ Do nebeského domova. Díky Bohu! Bratr je už doma. S Maruškou, s Pavlíkem a všemi, kdo nás tam už předešli.

Ta píseň, kterou jsme před lety zpívali na malé lodičce, končí slovy: „Tak zazpívejme o něm, (o Pánu Ježíši) dokud jsme na zemi, ať jej pak v nebi ctíme novými písněmi! Kdo Ježíše zde vyzná i Ježíš vyzná jej a dá mu v nebi zřítí svůj svatý obličej.“

Bratr Moravec o Pánu Ježíši zpíval, mluvil a vyznával jej, dokud byl na zemi a nyní jej už ctí novými písněmi v nebi. Díky za jeho krásný život!

HISTORIE

Rok 1991

Jak to všechno začalo

Se založením Elimu to pro mě bylo docela prosté. Přišel za mnou doktor Robert Moravec a Láďa Nedbal a požádali mě, zda bych se nestal spolu s nimi členem přípravného týmu, který založí Elim ve Vsetíně. Bylo mi 21 let a tak nebyl důvod nějak se moc rozmýšlet. Domluvili jsme se hned a za pár týdnů už jsme byli na jednání v Elimu v Písku, který se pro nás tehdy stal určitým vzorem, jak sociální práci začít. „Horší“ bylo že Robert Moravec přišel ještě jednou a požádal mě, abych změnil zaměstnání; prostě abych opustil práci stavebního technika a stal se sociálním kurátorem, který by z pozice okresního úřadu mohl pomoci v rozvoji azylového domu v Luhu. To mě trochu zaskočilo. Po týdnu jsem seděl v nějaké kanceláři na okresním úřadu, ťukajíc na stroji žádost o místo sociálního kurátora. Byl jsem tak nervózní, že jsem ve dvouřádkové žádosti udělal dvě hrubky. Navíc jsem skutečně do té doby nikdy slovo kurátor neslyšel a vůbec jsem nevěděl, co ta práce bude obnášet. Nicméně jsem brzy pochopil, že přepnout ze stavebnictví na práci s lidmi, bylo jedno z nejlepších rozhodnutí mého života (dodnes nevím, kdo to rozhodnutí více udělal, zda já nebo Robert), ale jsem za něj rád.

Daniel Hurta

Vzpomínky zakladatele Elim Vsetín

Brzy po mém nástupu do kazatelské služby ve Vsetíně někteří členové sboru cítili potřebu zapojit se do diakonské služby. Začalo to soucitem s bezdomovci. Jelikož se nám nejbližší organizací v tomto směru jevil Elim Písek, vydali jsme se tam na zkušenou, převzali stanovy a postupně přebudovali Elim na diakonii s pobočkami po celé ČR.

Začali jsme s bezdomovci. Doktor Moravec měl známosti na okresním úřadě a pomohl pronajmout a pak i bezúplatně získat domek v Luhu, kde jsme začali s bezdomovci. Zapojili se především mladí lidé ze Lhoty, z Hranic i ze Vsetína. Při jedné cestě do Písku jsme zjistili, že se dá provozovat i magnetoterapie pod Elimem. A tak MUDr. Moravec v jedné nemovitosti blízko nádraží začal provozovat jednotku Elim – magnetoterapii. Z počátku to šlo dobře, poplatky proplácela zdravotní pojišťovna. Pak ale při nástupu nepřejícného nového ředitele jsme jednotku asi po roce museli uzavřít. Třetí oblastí byly letní tábory pro děti. V této oblasti se zapojili lidé ze sboru a uspořádali jsme řadu akcí. Rovněž jsme založili pobočku Elim v Hranicích na Moravě, která se brzy osamostatnila a dnes pozhnaně pracuje se zapojením mnohých členů tamějšího sboru Církve bratrské.

Po čase jsem zjistil, že se nedá dobře a nadšenecky provozovat sbor i Elim dohromady. Přistoupili jsme k profesionalizaci organizace, předsedou výboru Elimu se stal Ing. Petr Hurta. Jeho společnost dovovala Elim jednak profesionálním servisem v oblasti organizace a jednak také finančně. Podařilo se přenést dům pro bezdomovce do většího objektu, kterým byla budova staré školy v Horní Jasence, začali jsme provozovat noclehárnu atd. atd. Podstatně se rozvinula rovněž služba evangelizační – poskytování letních táborů a víkendových pobytů.

Stanislav Stebel,

kazatel Církve bratrské a bývalý předseda výboru Elim

Rok 1992

Otevíráme azylový dům a ordinaci magnetoterapie

V roce 1992 jsme v Luhu otevřeli azylový dům pro lidi bez domova. MUDr. Robert Moravec hned po založení Elimu začal přemýšlet, jak získat na tuto sociální práci i vlastní finanční prostředky. Jako lékař, rentgenolog, využil svých znalostí, a tak vzniklo ve Vsetíně první soukromé zařízení magnetoterapie, které bylo provozováno v letech 1992 - 1997. Byla to menší ordinace ve sklepních prostorech nedaleko od Polikliniky Vsetín. Doktor Moravec v této ordinaci léčil bolesti pacientů nejen prostřednictvím pulzního magnetického pole, ale také profesionálním přístupem, laskavým a vlídným slovem. Často jsem do této ordinace chodila (služebně) a vždy jsem se setkala s milým úsměvem sestřičky, paní Marie, pochvalami od pacientů a charismatickým panem doktorem. Pokud si dobře vzpomínám, tak magnetoterapie přinášela úlevu pacientům a také tolik potřebné finance pro Elim.

Hana Skalková

Rok 1994

Začínáme práci s dětmi

Práce s dětmi pod organizací Elim začala nabídkou dětských letních táborů. Poté se činnost rozrostla o celoroční setkávání v tělocvičně, jehož náplní byly drobné hry, krátké zamyšlení nad biblickým textem a zvěst evangelia. Pro pravidelná setkávání s dětmi jsme si vybrali sídliště Sychrov. Místo plné dětí, které trávily často veškerý svůj volný čas potulováním se po sídlišti. Do tělocvičny začala docházet stálá skupinka 12 dětí a často přišli i jejich kamarádi. Vyvrcholením celoročního vzájemného setkávání byl opět dětský stanový tábor.

Během této služby jsme mohli s dětmi sdílet jejich životní příběhy a modlit se za ně. Jsem vděčná Pánu Bohu za chlapce, který má nyní již svoji vlastní rodinu, přestože byl v dospívajícím věku náchylný k závislostem. Za mnohé děti, které vyrůstaly na místě, kde bylo obtížné dospět, ale dospěly. Zvláštním posláním Božího lidu je zvěstování evangelia všemu stvoření a to i dětem. Jsem ráda, že jsem u toho mohla být.

Jana Ildžová

Ani se mně to nechce věřit, že je tomu 27 let, kdy se uskutečnil první tábor. Myslím, že to bylo někdy na začátku roku 1994, kdy se nás domluvil pár lidí ze Sboru Církve bratrské na Jasence, převážně rodičů malých dětí (a že těch tehdy ve sboru bylo) a pokusili jsme se zrealizovat myšlenku tábora pro ně. Většina z nás s tábory neměla téměř žádné zkušenosti. Nebylo místo, vybavení, finance. Když Pán Bůh otevře dveře a najdou se ochotní lidé, dá se mnohé uskutečnit. Našlo se místo - mělo sice své limity, ale tábory tam probíhaly několik let a to nejen Elimové. Sehnalo se vybavení a díky štědrosti lidí ze sboru byly i finance, za které se to mohlo koupit. A to důležité. Přidali se lidé, kteří měli pro děti srdce a také zkušenosti, anebo ty zkušenosti postupem času nabyli, a ti vytvářeli tu pravou táborovou atmosféru.

Karel Uhřík

Rok 1995

Poskytujeme pečovatelskou službu

Jak došlo k tomu, že jsem se stala sociální pracovnící v Elimu? Příznám se, že jsem si nedokázala představit práci s lidmi, a to ještě staršími a navíc nemocnými. Musela jsem se rozhodnout, zda půjdu pracovat do firmy WOCO nebo skončím na pracáku. Věřím, že Pán Bůh mi ukázal tu správnou

cestu, především to byla práce smysluplná a ta mne obohatila a posílila. Tuto práci jsem nedělala pro peníze, to bych šla do firmy WOCO, ale protože byla potřebná a užitečná. Po čtyřech letech jsem zkušenosti mohla naplno využít - začala jsem se starat o manželovy rodiče. A děkuji Pánu Bohu, že mi ukázal směr, kde jsem měla být. Život je otázkou priorit a „všechnu svou starost vložte na Něj, neboť Mu na vás záleží“.

Ruth Hanáková

Rok 1996

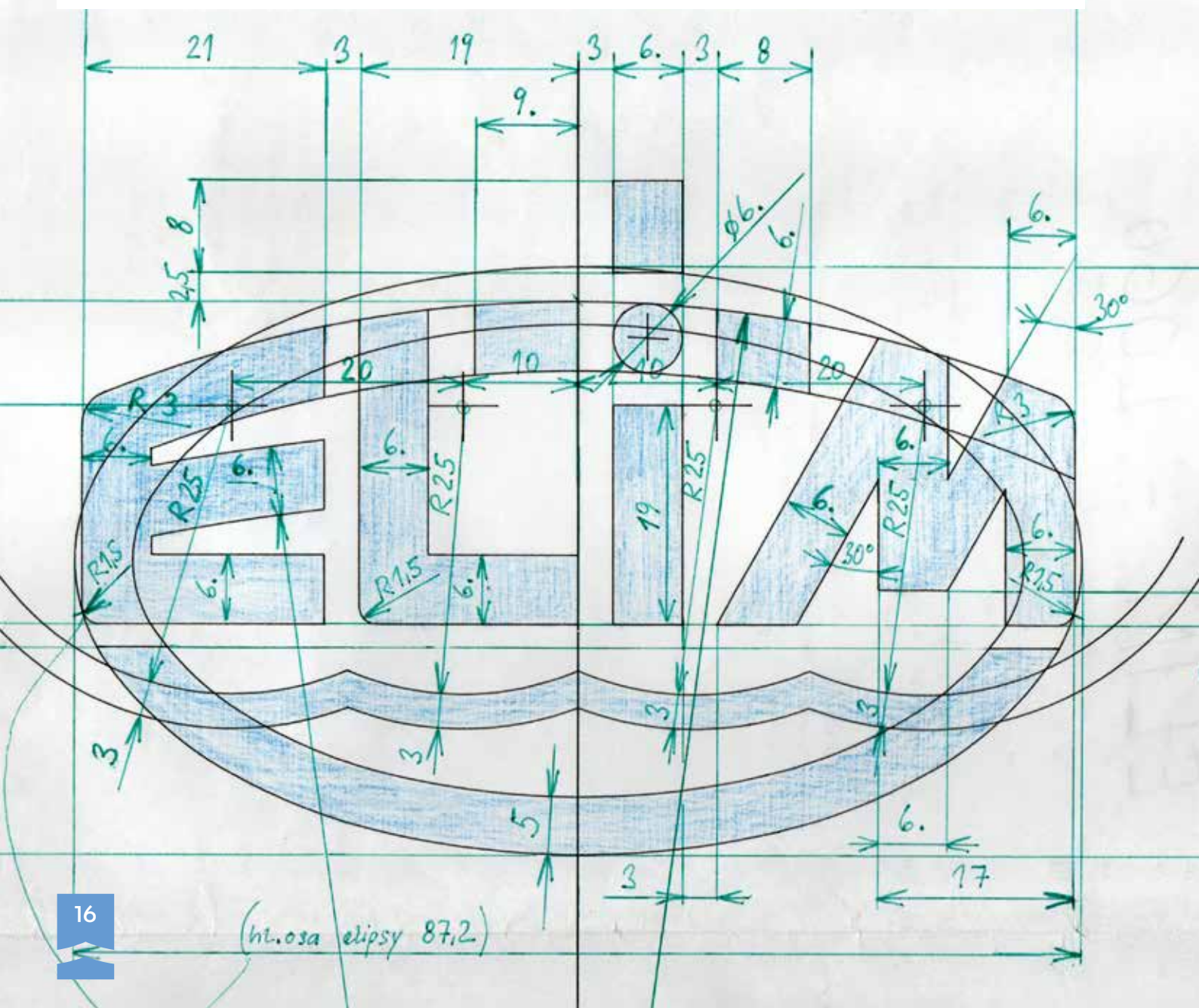
Konečně máme vlastní logo

Logo Elim – vzpomínka na vznik

Někdy v 2. polovině 90tých let mě tehdejší ředitel Elimu, p. Jan Trlica, požádal, zda bych navrhl pro Elim logo. Znalí jsme se ze Sboru Církve bratrské ve Vsetíně a věděl, že jsem se občas ve svém volném čase výtvarně vyjadřoval. Některé tehdejší organizační jednotky Elimu v jiných městech se už ve svých materiálech prezentovaly svými logy a vznikla tak potřeba mít specifické grafické vyjádření i u nás. Přáním, nikoliv nutnou podmínkou, bylo, aby logo symbolizovalo účel a poslání organizace. Vypracoval jsem tedy několik návrhů, respektive modifikací hlavního motivu. O tom, který by se měl vybrat, se demokraticky hlasovalo na členské schůzi Elimu formou lepení puntíků k návrhům umístěným

na stěnách místnosti. Vítězná verze, dnešní logo, tak symbolizuje oázu, kde mají nalézt odpočinek unavení a potřební na své pouti životem, podobně jako Izraelci našli odpočinek v oáze Elim, když putovali do zaslíbené země. Nápis symbolizuje palmový háj s výraznější palmou ve tvaru kříže, která odkazuje na zdroj vody živé. Oblouk dole znázorňuje studnu s vodou, jejíž 3 vlnky symbolizují poslání organizace naplňovat potřeby těla, duše i ducha, a to pro všechny tři generace, mladou, střední i nejstarší. Když jsem potom logo s návrhy dopisních papírů a razítek donesl do grafického studia k dalšímu zpracování, byl grafik udiven tím, že mám všechny prvky loga nakresleného v technickém programu AutoCAD přesně určeny a okótovány strojírenským způsobem, jak jsem byl jako strojař zvyklý, a pravil: „Ale takto my vůbec nekreslíme“. Grafické programy, které používali, jsem samozřejmě neměl k dispozici. I když jsem sám neměl vybavení pro vypracování grafického manuálu a dál na tom pracovali jiní, jsem rád, že logo se stále používá.

Jiří Savko

Rok 1997

Azylový dům není jen ubytování

Když Robert Moravec viděl, že jeho cíl, organizaci Elim rozjet, pomoci vybudovat jméno a zakotvit mezi neziskovými organizacemi na Vsetíně, byl naplněn, z funkce ředitele odstoupil. Na základě volby jsem se stal ředitelem Elimu já. V té době měl Elim 2 „divize“ – azylový dům a ordinaci.

Počátky práce v azylovém domě byly spojeny zejména s hledáním způsobu a formy práce s klienty. Nechtěli jsme být pouze ubytovnou pro lidi bez domova, chtěli jsme dát práci další přidané hodnoty. Proto jsme zaváděli do života ubytovaných jistý řád a systém. Den začínal společnou snídaní pro ty, kteří nechodili do práce, spojenou se zamyšlením nad Božím slovem. Během dne jsme příležitostně uskutečňovali pracovní terapie, kdy jeden z pracovníků Elimu dělal s klienty, v té době živelně, prospěšné práce jako čištění chodníků, údržbu prostoru kolem azylového domu či údržbu starého židovského hřbitova. Později, když se rozjely tábory pro děti, podíleli se někteří klienti na budování táborové základny.

Nemyslel jsem si, že budu někdy pracovat s lidmi. Práce v Elimu mně otvírala nové obzory, učil jsem se vyjednávat, organizovat a kontrolovat, trochu jsem pronikal do ekonomiky. V té době jsme v Elimu snad položili i jisté základy práce s dětmi, když jsme začali pořádat dětské tábory. Velkou zkušeností byla rovněž práce při zakládání Sdružení azylových domů a následná činnost ve vedení této organizace.

Zpětně vidím, že počáteční období práce Elimu bylo hledáním, pokládáním základních kamenů, někdy i naivních kroků. Na jednu stranu jsem prožíval nadšení, na druhou obavy, nejistotu a občas i strach. Nejednou jsem si položil otázku, zda bylo správné opustit relativně jistou práci technologa, ale zároveň jsem prožíval Boží přítomnost, ochranu a vedení. I když jsem v Elimu pracoval pouze 2,5 roku, vím, že je to Boží dílo a uvědomil jsem si, že mě skrze něj Bůh posunul dál, kam bych sám nešel.

Vladimír Nedbal

Rok 1999

4x větší azylový dům

Předsedou výboru Elimu jsem se stal po prvních letech nadšení a dobrovolnické práce zakladatelů Elimu, v době ochoty zaměstnanců pracovat za minimální mzdu a tím sloužit potřebným, po skvělém období pionýrských začátků. Náš azylový dům v Luhu v bývalém rodinném domě ani zdaleka nestačil rostoucímu počtu a zájmu bezdomovců. Hledali jsme jiný vhodný objekt a současně na něj neměli finance. Proto jsme jako zázrak vnímali nabídku tehdejšího starosty města, pana Čunka, k převzetí uvolněného objektu školy na Jasence za 1,- Kč. Skutečně? 4x větší azylový dům? Můžeme to udělat s ohledem na sousedy? Zvládneme provoz finančně? Zvládneme to personálně? To byly pro celý výbor i pro mě osobně nesnadné otázky. Modlili jsme se, diskutovali, snažili se situaci dobře porozumět a nakonec jednomyslně přijali tuto nabídku jako dar od města i od Boha.

Podařilo se nám zajistit dostatek financí pro stavbu 1. etapy a školu jsme přestavěli na azylový

dům. Budova umožnila plánovat i další rozvoj, v budoucnu zřídit nocležnu, dílnu pro pracovní terapii a nakonec využít pro administrativu podkroví, což se povedlo dokončit nyní. Také v oblasti personální se ředitelce nový Elim povedlo zabezpečit ochotnými zaměstnanci a začalo se dařit krůček za krůčkem zlepšovat mzdové podmínky. Děkuji všem členům výboru a ředitelce Karle Daňové za nezapomenutelný kus společné cesty, společné hledání i obavy, a nakonec i společnou radost z toho, co se povedlo. Děkuji všem tehdejším zaměstnancům za jejich ochotu pomáhat i v období, kdy Elim neměl dost financí. A děkuji i sousedům, jejichž přijetí azylového domu na Jasence je součástí služby bezdomovcům.

Elim Vsetín, o.p.s. je dnes respektovaná a zavedená organizace, všechno vypadá tak jasně a jistě. Přesto nezapomeňme být vděční za současnost i za skromné počátky, za vizi zakladatelů, za schopné ředitele a zaměstnance Elimu a především za Boží zázraky na cestě.

Petr Hurta

Rok 2001

Stěhujeme se na Jasenku

Vzpomínám na zaměstnání v Elimu, kde jsem pracoval od jeho začátků od roku 1992. Tehdy se azylový dům nacházel v Luhu, v jedné vilce v blízkosti pošty. Byl to nevelký dům, který nám město Vsetín přidělilo pro práci s bezdomovci, ale byli jsme rádi, že tato práce mohla začít. Podmínky zde byly skromné, ale začali jsme a to bylo důležité. Lidé v okolí si na tuto práci začali zvykat. Po nějaké době se uvolnila budova školy v Horní Jasence. Pan starosta přišel s tím, že město pro tuto budovu nemá využití a tak ji nabídl Elimu. Božím řízením se tato budova stala Azylovým domem Elim. I když jsme se modlili za větší místo pro práci s bezdomovci, nešlo všechno jak na drátku. Obyvatelé Jasenky se rozdělili na dva tábory. Jedni byli pro, druhí proti. Pan starosta svolal schůzi v místním hostinci. I přes odpor některých místních obyvatel Elim školu dostal. Po mnohých úpravách se v roce 2001 mohli ubytovat první bezdomovci a otevřela se také noclehárna pro muže. Rád bych vzpomenul a poděkoval Karle Daňové, která byla několik let ředitelkou Elimu, za mnoho práce, kterou zde odvedla. Patří jí za to velký dík.

Pavel Hurta

Byly to krásné časy! Pracoval jsem tehdy v Elimu na pozici „pracovní terapeut“ a mé vzpomínky se vážou především na přípravu otevření nového Azylového domu pro muže na Horní Jasence. Karla Daňová (tehdejší ředitelka) byla žena vize a schopný manager, tudíž jsem měl hutný seznam co vyrobit a namontovat. Po rekonstrukci bývalé školy jsme pracovali na vybavení nábytkem - postele, skříně, kuchyňské linky, botníky, garnýže a už ani nevím, co všechno. Vzpomínám, že moji obětaví pomocníci z řad klientů byli Pavel Šiller a Emil Kuchařík. Z pracovníků rád vzpomínám na Marečka Palu a Jirku Růžičku (toho času oba na civilní službě), kteří mi zase pomáhali dovést železné vojenské postele s matracemi někde ze severních Čech a plechové skříně z nějaké firmy na Ohradě. Zejména Jiří Růžička mi pomáhal i při jiných úkolech. Mám na ně, ale i na celý tehdejší kolektiv hezké vzpomínky. Noclehárna byla novou službou, kterou jsme v Luhu neměli a nevěděli jsme, jestli se ve Vsetíně osvědčí, ale tuším, že se hned zpočátku zaplnila. Takže, good one!

Tomáš Luběna, dnes už Elim Hranice

Rok 2003

Založili jsme Agenturu podporovaného zaměstnávání a ubytovací komisi

Funguji v ubytovací komisi Azylového domu Elim od roku 2003, kdy jsem byl přizván jako mladý lékař a čerstvý člen Sboru Církve bratrské ve Vsetíně. Přiznávám, že zpočátku jsem o smyslu práce s bezdomovci pochyboval a radši bych odpoledne a večer trávil jinak. Za tu dobu jsem potkal mnoho klientů i pracovníků či dobrovolníků azylového domu a slyšel různé životní příběhy - především ty s dobrým koncem nebo alespoň s nadějným vývojem mi daly smysl pokračovat dosud. Zkoušel jsem si představit, že bych se sám ocitl na ulici - pak jsem v prostorách azylového domu vnímal zvláštní atmosféru pokoje, tepla, sucha. Při nevlídném počasí jsem to prožíval intenzivněji. Soužití obyvatel tam není jednoduché a soukromí málo, ale je to záchytný bod, když to „jde v životě dolů“. Kéž může sloužit dál, s dostatečnou kapacitou ubytovací i personální. Současným uživatelům přeji, aby se jim podařilo vyřešit těžkou situaci a brzy získali vlastní domov... a naději evangelia.

Tomáš Husa

Cesty Páně jsou nevyzpytatelné. Koncem roku 2001 nás oslovilo občanské sdružení Rytmus ke spolupráci při podpoře zaměstnávání zdravotně a sociálně vyloučených osob u běžných zaměstnavatelů. Záměr se nám líbil a s Karlou Daňovou, tehdejší ředitelkou Elimu Vsetín, jsme projekt napsali a společně s Rytmusem podali. V té době jsem třetím rokem pracoval jako účetní a současně jako sociální pracovník, což byla brutální kombinace. Nedal jsem to a v roce 2002 v Elimu skončil, začal jsem pracovat v managementu výrobní společnosti. Jaké to překvapení, když mi za rok volala Karla Daňová: „Dane, vyšel projekt na Agenturu podporovaného zaměstnávání - nechceš se vrátit, když sis ho napsal?“ Byl to vnitřní boj, ale nedalo mi to a vrátil jsem se na místo činu. Prostě mě Bůh chtěl mít zpátky v Elimu. Vytvořil jsem tým a společně jsme pomáhali lidem v jejich aktivizaci na otevřený trh práce. Nebylo jednoduché pracovat nejen s bezdomovci, ale i s těžce zdravotně postiženými nebo Romy. Naučil jsem se, že pomoci se dá jen tomu, kdo pomoc opravdu chce. Jsem vděčný za každého, komu jsme dokázali nalézt práci nebo jej alespoň vyvést ze stereotypu domácího nicnedělání. Mezi typické zaměstnavatele patřila stravovací zařízení, stavební firmy, sklady. Byly to první vlašťovky a jsem rád, že i nyní někteří z těch, kteří projektem prošli, pracují. Je vidět, že naše práce v Pánu není marná, i když to někdy není hned.

Daniel Perdoch

Rok 2007

Máme byt na půl cesty

Když jsem přišel o vlastní bydlení, byla mi poskytnuta pomoc v Azylovém domě Elim na Jasence. Po nějakém čase, který jsem tam se svými spolubydlicími strávil, mi byla nabídnuta možnost posunout se dál. A sice ve formě bytu na půl cesty, kde jsem měl jen jednoho spolubydlicího a byl to opravdový byt na sídlišti. S touto nabídkou jsem ochotně souhlasil a do bytu se nastěhoval. Byt byl pěkný, líbilo se mi tam, byl jsem tam spokojený. Díky této pomoci jsem se nebál, že samostatné bydlení nezvládnou. Později jsem bydlel v komerčním podnájmu po dobu asi dvou let. A nyní bydlím v jednopokojovém městském bytě, kde jsem velice spokojený.

Klient bytu na půl cesty

Rok 2008

Máme novou sociální službu a jsme členy Kuličkového klubu

Sociální rehabilitace zahájila svoji činnost v době, kdy vešel v platnost nový zákon o sociálních službách v roce 2006. Do té doby byla provozována Agentura podporovaného zaměstnávání, která se zaměřovala na pomoc a podporu při hledání a udržení pracovního místa pro osoby s hendikepem. To byl ale jen dílek koláče, jak nám při zahajování služby sociální rehabilitace vždy vysvětloval tehdejší ředitel Elimu Jiří Růžička. Od té doby jsme nabízeli už jen „celý koláč“, kde si každý z klientů služby vybral to, co potřeboval. Např. pomoc při orientaci ve městě, nácvik nakupování, vaření, komunikace, práce na PC, jednání na úřadech, hledání bydlení a další a další dílky, patřící do široké škály oblastí pomoci, které sociální rehabilitace jako sociální služba zahrnuje.

Lenka Miklová

S prací Elimu Vsetín je také spojeno pořádání kuličkových turnajů. Začínali jsme na starém antukovém hřišti za průmyslovou školou strojnickou a pak jsme se přesunuli na hřiště za sokolovnou, kde bylo více prostoru.

I když se nepodařilo oslovit větší množství zájemců o tento sport, vytvořila se stabilní skupina hráčů, kteří se pravidelně účastnili místních turnajů. Jedenkrát do roka jsme pořádali celorepublikový turnaj Masters, kde se sjelo až 47 hráčů z celé republiky. Nejlepšího umístění z domácích hráčů dosáhl Roman Frřka, který se v roce 2011 umístil na 4. místě. Jinak jsme se ve velké konkurenci umísťovali na hranici první desítky.

Je škoda, že se nenašel nikdo, kdo by v této práci pokračoval, ale věřím, že mnohým zůstaly vzpomínky na některé napínavé herní situace.

Karel Fáber

Rok 2009

Pracujeme i v terénu a zakládáme práci s dětmi v Atletickém klubu Elim

Atletický klub Elim byl založen v září 2009. Od založení oddílu je Atletický klub Elim zaregistrován u Českého atletického svazu. Od roku 2013 jsme rozšířeni o atletickou školku, která je pro děti od 4 do 6 let. Pět let pravidelně pořádáme Pětiboj MŠ pro malé děti ze Vsetína a Trojboj pro děti z našeho oddílu. Čtvrtý rok jsme zapojeni do projektu Čokoládové tretry s celoplošnou sportovní aktivitou pro důležitou věkovou kategorii od 6 do 11 let. Ti nejlepší se přes čtvrtfinále a semifinále dostanou až do finále v hlavním programu Zlatá tretra Ostrava. Pravidelně děláme letní Sportcamp, který je každoročně obsazený dětmi ze Vsetína a okolí. Spolupracujeme se ZŠ Ohrada-Vsetín, kde pořádáme tábor pro předškoláky. Pravidelně se účastníme závodů pořádaných Českým atletickým svazem i krajských závodů, a to ve všech kategoriích. Je radost vidět, že tato práce má smysl a děti k nám chodí rády.

Šárka Hromadová

Po letech práce v Azylovém domě mi tehdejší ředitel Jiří Růžička nabídl možnost začít terénní práci mezi lidmi bez domova ve Vsetíně, což pro mě byl impulz, aby mě práce i nadále bavila. Terénní práce změnila a mění životy lidí, kteří žijí na okraji společnosti a do azylového domu by nikdy nepřišli. Někteří nechtěli měnit svůj způsob života, ale jiní našli cestu k lepším životním podmínkám. Jsem rád, že jsem byl u toho a mohl jsem předávat své zkušenosti z dob, kdy jsem byl „v jejich kůži“. Dodnes některé potkávám a stále projevují vděčnost za poskytnutou šanci. Přeji, aby tato služba byla i nadále podporována a byla požehnáním pro uživatele i pracovníky.

Karel Kubiš

Rok 2010

**Stěhujeme správu organizace a otevíráme
Denní centrum Elim**

Mé působení na pozici účetní v Elimu Vsetín lze rozdělit do tří etap. Poprvé jsem zde pracovala v letech 1993 až 1999, kdy společnost sídlila v domečku v Luhu a provozovala „útulek“ (Azylový dům Elim) a ordinaci magnetoterapie. Po dvouleté pauze jsem se v roce 2001 vrátila do nově zrekonstruované budovy na Jasence. V této druhé etapě se práce rozšiřovala o nové služby a přibývalo i povinností účetní. Zároveň jsem byla stále zapojena do života v azylovém domě. Přestěhováním správy Elimu v počtu tří osob do „věžáku“ v roce 2010 začala poslední etapa. Vzpomínám si, že jsem byla nadšená vlastní kanceláří s množstvím světla a tepla a hlavně možností lepšího soustředění na přibývajících povinnostech.

Jarmila Chromčáková

Denní centrum Elim zahájilo svou činnost v lednu 2010. Jelikož tehdy ještě nebyly pro službu zrekonstruovány nové prostory ve Vsetíně - Rokytnici, museli jsme nouzově využít prostor noclehárny a azylového domu na Horní Jasence. Noclehárna Elim tak přes noc sloužila svému původnímu účelu a přes den sloužila jako denní centrum, tedy zázemí, kde si lidé bez přístřeší mohli odpočinout v teple, připravit si stravu, osprchovat se, vyměnit si šatstvo, popřípadě řešit svou situaci formou sociálního poradenství. Toho roku bylo poměrně dost sněhu, a jelikož Horní Jasenka je od centra města docela z ruky, museli jsme zpočátku klienty v rámci terénní práce vyhledávat a „dovážet“, aby vůbec tuto novou službu „byli ochotní“ využívat. Tento problém odpadl krátce po přestěhování do nových prostor v suterénu Domu služeb Kotovo v Rokytnici, kde jsme až dodnes a již více než 10 let zde poskytujeme služby lidem z ulice.

Oldřich Unar

Rok 2013

Ženy mají svou noclehárnu

Pamatujete si, kdy jste byla na noclehárně poprvé?

Ani nevím přesně, od kdy noclehárna funguje, to bych musela mít knížku v bažohu, kde bych to měla zapsané. Ale asi tak 8 nebo 9 let se mi zdá. Předtím, než jsem tady šla, bývala jsem na Sušilové v bytě. Mívala jsem doma návštěvy, syna, dceru a tak, to bylo fajn. Pak ten byt koupil jiný majitel, ten zvýšil nájem a hmotná nouze mi to už nechtěla platit, že to už je drahé. Tak jsem šla sem na noclehárnu.

Jaké to bylo, když jste poprvé přišla na noclehárnu?

Poprvé na noclehárně, když jsem tady došla, dostala jsem nějaké jídlo. Pak si pamatuji, že tenkrát byl Štědrý den, pracovník na vrátnici měl Bibli, bylo pak čtení z Bible. Pracovník z denního centra pak dovezl mého manžela, který byl venku pod rampou.

Co je možné na noclehárně využít?

Tak hlavně spaní, můžu se tady uklidnit, i ta psychika je důležitá, to je jasné. Potom potravinovou pomoc, když je na tom člověk špatně. Ale hlavně se vyspat, okoupat, dostat oblečení na sebe. A jak říkám, hlavně se v klidu vyspat, teď je strašné počasí venku. Samozřejmě se tu nesmí pít, to je jasné, a teď když je ten stav nouze, tak tady můžeme být celý den.

Jak hodnotíte Váš pobyt na noclehárně od začátku jejího otevření?

Su tady spokojená, umývala jsem okna, pracovníci jsou v pohodě. S ostatními ženskýma na naší noclehárně je to jak kdy, máme tady 4 postele. Když

tady byly ty dvě nedávno, tak to byla hrůza, já jsem chtěla hlavně klid. Teď se kamarádím s Olinou, ta se stěhuje pryč, budu tu asi sama, já totiž nemám kde jít.

Komu byste doporučila noclehárnu?

Těm, co jsou na ulici, jsou na tom špatně a nemají přístřeší, kdo akutně potřebují někde bydlet. Kdyby chtěli pak někdy něco řešit, tak bych doporučila zajít na Denní centrum Elim. Tak jsem taky jednoho na „denní“ dovedla, on to hledal ve městě.

Jak vypadá Váš den?

Když mě nic nebolí, tak je to dobré, ráno vstanu, jdu se osprchovat, uvařím si čaj a kávu. Pak něco sním, zakouřím si a jdu uklízet. Pokud ale nemusím k doktorovi a pospíchat na autobus. Když mám co, pak vařím oběd, kdyby tu byla trouba, tak bych i pekla, třeba bůček, to jsme s manželem často pekli, dokud žil... Ale teď vařím ty polévky, omáčky. Posledně po penězích jsem koupila bůčkový závin. Pak si třeba natru nohy, dám si ponožky a pak něco píšu, mám takový malý deníček. To si poznačuji, co dělám. Pak je večer, tak poslouchám country rádio. Pak o půl desáté nebo v deset se jde spát. Někdy nemůžu spát, tak si vzpomenu na bývalého, jak umrzl pod mostem a přemýšlím, jak je život na kočku.

Jaké máte plány nebo přání do budoucna?

Mám naději, že bych chtěla někdy sama bydlet bez chlapa. Mám různé plány, že bude jaro, půjdu do přírody, chodím ráda na hřiby. Zima není špatná, ale jaro je jaro, v létě už je zase horko, já mám vysoký tlak. Sháním garsonku, hledám s pomocí pracovníků denního centra nebo s dcerou.

Marie, klientka noclehárny

Rok 2014

Měníme právní subjektivitu

Je to cca 25 let co jsem začal spolupracovat s Elimem Vsetín. V té době jsem chodil čerstvě do církve a díky studiu na vysoké škole jsem měl v létě dlouhé prázdniny, které jsem chtěl nějak smysluplně využít. Proto jsem byl rád, že Elim pořádá stanové tábory a několik let jsem tam jezdil jako vedoucí. Po určité době mě oslovil Dan Hurta, jestli bych nechtěl

kandidovat na uvolněné místo ve výboru Elimu. To jsem přijal a začal se účastnit setkání výboru Elimu. Kolem roku 2014 se měnily zákony a bylo jasné, že bude potřeba změnit právní formu Elimu. Po zvažování různých variant bylo rozhodnuto o založení Spolku přátel Elimu Vsetín, který právně založil dnešní Elim Vsetín, o.p.s a který dodnes jmenuje členy správní a dozorčí rady Elimu, dozorčí rady Elimu Vsetín. Aktuálně má spolek 24 členů.

Ondřej Chytil, předseda Spolku přátel Elimu Vsetín

Rok 2015

Jsmo jednou ze zakládajících organizací potravinové banky / Zimní provoz sedárny v Rožnově

V roce 2015 se mi spolu s Michalem Trčálkem z Azylového domu pro matky s dětmi, o.p.s. rojila myšlenka, jakým způsobem ještě pomoci lidem v nouzi v terénu. Při společném jednání slovo dalo slovo, následovala jednání s Federací potravinových bank a v roce 2015 ještě spolu s ředitelkou Naděje Zlín, Kateřinou Pivoňkovou, jsme dospěli k založení Potravinové banky ve Zlínském kraji. Zakládajícími organizacemi se tedy staly Azylový dům pro matky s dětmi, o.p.s., Elim Vsetín, o.p.s. a Naděje Zlín.

Prvním zásadním úkolem bylo sehnat skladovací prostory a finance. Ve spolupráci s radní Zlínského kraje pro sociální věci byl uspořádán benefiční koncert, jehož výtěžek byl určen pro potravinovou banku. S pronájmem skladu zase vyšlo potravinové bance vstříc město Otrokovice, které splňovalo kritéria dostupnosti zadaná Federací potravinových bank, tedy geografické umístění a napojení na dálnici. Následovala žádost na Ministerstvo zemědělství o dotaci a nábor pracovníka, který by zajistil provoz skladu a komunikaci s odběrateli a dárči. Následně byli oslovováni dodavatelé a odběratelé potravin.

Na své působení v potravinové bance v letech 2015–2017 vzpomínám moc rád. Byla to moc pěkná práce, která mě naplňovala radostí. S ostatními kolegy se nám výborně spolupracovalo a také se nám dařilo rozjet dobrou práci – dostat potraviny, které by jinak putovaly na skládku, k lidem, kteří je potřebovali.

Jiří Růžička

Sedárna

Před závěrem roku 2015 se na naši organizaci obrátilo Město Rožnov pod Radhoštěm, zda bychom mohli provozovat přes zimní měsíce sedárnu. Měli jsme na to jen několik týdnů, abychom vybavili prostory, zajistili personál, zajistili informovanost mezi lidmi na ulici. Bylo to docela hektické, protože v Rožnově pod Radhoštěm jsme neměli žádnou sociální službu. Přes Úřad práce jsme udělali výběrové řízení, zaškolili nový personál a mohli jsme v úterý 22. 12. 2015, ještě před Vánoce, ve večerních hodinách otevřít. Sedárna fungovala do 31. 3. 2016. V závěru roku 2016 jsme pak opět připravovali rozjezd, a sice již nové sociální služby – noclehárny, ale to je již jiná kapitola v životě naší organizace.

Jaký měla sedárna ohlas u lidí, kteří ji využívali? „Je to lepší než nic, je tu teplo a sprcha.“

Co se skrývá za pojmem sedárna? Sedárna pro osoby bez přístřeší je opatření sociální pomoci, jímž se formou zajištění nočního pobytu předchází vážné újmě na zdraví či životě u osob, které jsou bez přístřeší a nemají zajištěno žádné ubytování. V sedárně může osoba strávit noc na židli nebo na vlastním kartonu, provést osobní hygienu, připravit si teplý nápoj nebo jednoduché jídlo. Služby sedárny jsou určeny osobám bez přístřeší, mužům i ženám starším 18 let, které jsou soběstačné v základních životních úkonech a jsou mobilní (zařízení sedárny nebylo bezbariérové).

Ester Savková

Rok 2017

Otevíráme noclehárnu a denní centrum
v Rožnově

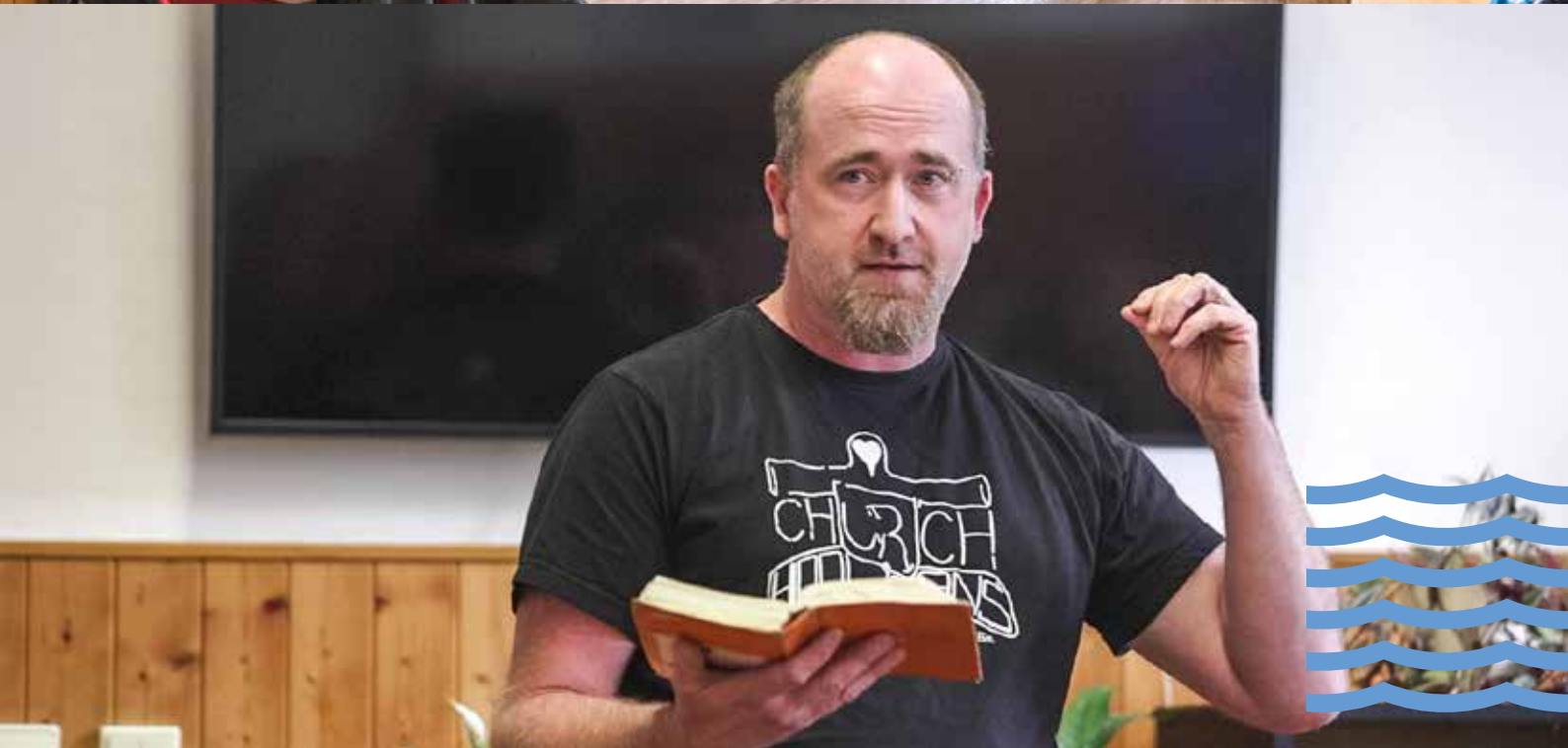
Zdá se, jako by to bylo včera. Všichni sedíme u jednoho stolu a s napětím sledujeme velkou ručičku u hodinek. Je večer 1. 1. 2017 a právě otevíráme noclehárnu v Rožnově pod Radhoštěm. Po všech přípravách a zaučování se jen bojíme, abychom

na službě neseseděli sami a zbytečně. Je to tady! Zazvoní zvonek, přichází zájemce. První klient, který díky naší službě, stráví noc v suchu a teple. Je to dobrý pocit, ale taky závazek do budoucna. Podaří se nám službu Noclehárny Rožnov rozjet? Oslovíme dostatečný počet lidí? To se teprve ukáže. Prozatím je za námi první noc. Ale není času nazbyt, za chvíli otevíráme denní centrum. Držte nám palce...

Daniela Uhříková

Rok 2018

Lidé bez domova mají svou církev

Několik let na zpět ve mně postupně rostl sen o tom, jak Pán Bůh zasahuje ty nejposlednější lidi, lidi z ulice, svým evangeliem, dobrou zprávou. Tento sen nám dal Pán Bůh možnost začít více realizovat na jaře 2018. Na základě vyslovených dotazů těchto lidí, zda je něco víc, než jen svět ve kterém teď žijeme a ve kterém se nám většinou nedaří, začalo pravidelné setkávání nad Bibli. Cílem bylo a je vytvořit pro lidi žijící na ulici, často ve velmi špatných hygienických a sociálních podmínkách, lidi fyzicky a duševně nemocné, lidi vyčerpané a životem zklamané, jejich vlastní církev. Církev, kde se setkávají

s živým Ježíšem Kristem jako svou nadějí. Často poslední. Hooligans Church je místem, kde lidé z ulice mohou svým jazykem v bezpečném prostředí sdílet své životy, svá trápení a objevovat nové sny, které jim Bůh do života ještě nabízí. Tato setkání, kde společně jíme, čteme Bibli a modlíme se, navštíví měsíčně asi 75 lidí z ulice, ubytoven, nocleháren, atd.. Setkání probíhají ve Vsetíně, Valašském Meziříčí a Rožnově pod Radhoštěm.

Pastor Marek Mefo Hůšť

Rok 2021

Zrekonstruovali jsme azylový dům

Nová střecha, krovy, podlahy, využití celé podkrovní, ve kterém jsou dva pokoje s příslušenstvím pro klienty a další různorodé místnosti využitelné pro klienty i pracovníky. Vše pěkné a nové. Konečně můžeme zrušit náš největší čtyřlůžkový pokoj a přeměnit jej na třílůžkový. K dalším dvěma pokojům přidělána samostatná koupelna, takže už jí má pět pokojů. Společnou koupelnu a toalety tak může využívat méně klientů. A další úpravy budovy azylového domu a noclehárny. Takto to vypadá nyní. Ale jak to všechno začalo? Už dlouhodobě jsme plánovali 3. etapu rekonstrukce budovy azylového domu - výměnu střechy a úpravu podkrovní. První podaný projekt nevyšel, ale hned jak se naskytla další příležitost, podali jsme jej znovu. Na výsledek jsme čekali rok. Prvotní nadšení ze schválení projektu a přiznání investičních financí vystřídala starost o zajištění předfinancování a dofinancování (ceny materiálů a práce se v mezidobí docela zásadně změnilo směrem nahoru). Přece jenom, půjčit si dvanáct miliónů není jenom tak. Díky Bohu se našlo dost ochotných sborů Církve bratrské, našich přátel a zásadní částku nám půjčilo Město

Vsetín. Předfinancování bezúročně zajištěno, firma vybrána a tak jsme začali rekonstrukci, na kterou jsme se několik let připravovali. Za plného provozu bez významných omezení pro poskytované služby a klienty firma rozebrala starou střechu a celé podkrovní. Po odkrytí střechy stavebníci zjistili několik zásadních problémů, se kterými jsme v projektu nepočítali. Jejich vyřešení bylo nutné pro zdárné dokončení rekonstrukce, cena se tím ale navýšila o víc jak 2 milióny korun. To pro nás nebylo moc příjemné překvapení. Navíc v situaci začínající pandemie koronaviru a celkové uzavírky ekonomiky. I přesto se podařilo udržet stavební práce v chodu. Začali jsme intenzivně jednat, oslovovat samosprávu, církev, firmy, organizace i jednotlivce, posílat žádosti na nadační fondy a nadace... Prostě i v lockdownu jsme začali hledat další, tolik potřebné zdroje. Pomalu se nám nezbytná částka začala skládat dohromady. Na konci listopadu 2020 byly úspěšně všechny rekonstrukční práce dokončeny. V dubnu 2021 jsme řádně stavbu zkolaudovali a začali ji užívat. Vystavené faktury byly zaplacené, dotace z IROP i ostatních zdrojů vyúčtovány a proplaceny, všechny půjčky vráceny. Děkujeme všem, kteří se na této rekonstrukci jakkoliv podíleli.

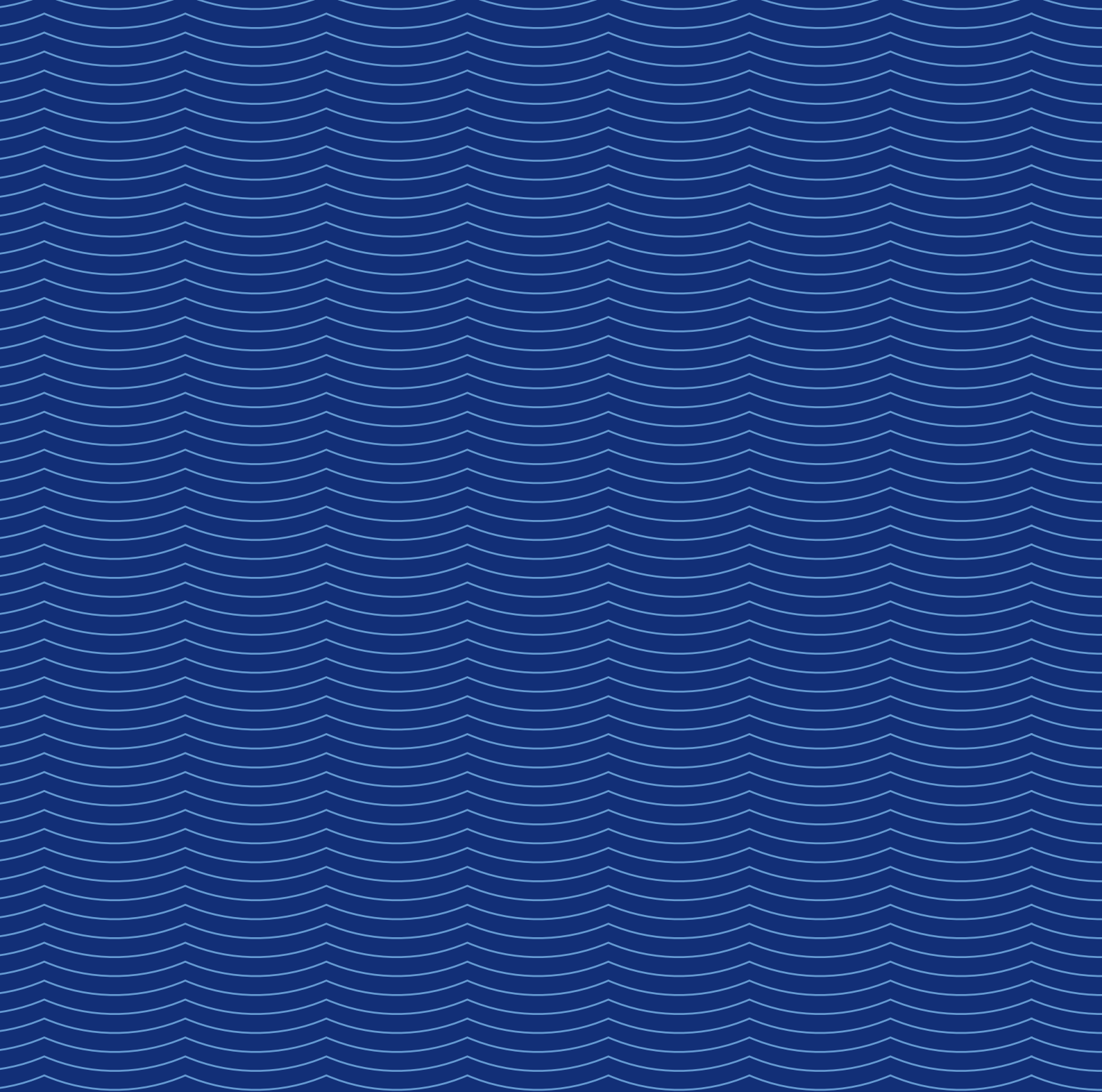
Miroslav Ildža, ředitel

MEDAILONKY ŘEDITELŮ

Vladimír Nedbal

1992–1994

Několik vzpomínek na začátky Elimu

Musím říct, že i když jsem se podílel na zakládání Elimu, nemyslel jsem si, že tam budu také pracovat. Ale stalo se a byl jsem jedním z jeho prvních zaměstnanců. V té době byly ještě občanské průkazy v papírové podobě a uvádělo se tam mimo jiné zaměstnání. Pamatuji si, jak jsem si do občanky hrdě napsal Elim a dal razítko Elimu. Další má vzpomínka patří prvním službám v azylovém domě, kdy jsme s jistými obavami a napětím začínali dělat práci, se kterou neměl doposud nikdo z nás žádné zkušenosti. Když se posunu ve vzpomínkách o kousek dál, vidím první Vánoce s „beždomovci“, práci na zakládání SAD (v té době ještě Sdružení azylových domů), cesty do Prahy na ministerstvo a na pravidelné schůzky v Armádě spásy. Z myslí mi ale také nikdy nevymizí počátek práce s dětmi,

první tábory, které jsme realizovali, ale také třeba spolupráce s doktorem Moravcem a Zikmundem v ordinaci magnetoterapie. V Elimu jsem pracoval více jak dva roky, pak jsem šel dál. Při pohledu zpětně vidím, že je to Boží dílo, které roste, rozvíjí se a nese hojný užitek. Jsem vděčný za všechny pracovníky, kteří se na této práci podíleli a podílejí, jsem vděčný za všechny, kteří tuto práci podporují modlitebně, finančně či jiným způsobem. Nacházíme se nyní v nejisté době, nechť jsou nám i pracovníkům Elimu posilou slova Žalmu 37: „Spolehej na Hospodina, konej dobro, obývej zemi a žij v bezpečí“.

Vladimír Nedbal

Jan Trlica

1994–1998

Nastoupil jsem jako druhý výkonný ředitel. Bylo to po prodělané nemoci lymfické boreliózy. Lékařka mi tehdy doporučila změnu zaměstnání, aby se nemoc nevrátila. Tehdy jsem podnikal ve stavebnictví. Byla to ale náročná práce, jak na různé střídání teplot, tak po stránce psychického vypětí při vedení zaměstnanců. Práce v Elimu byla pro mne zcela nový obor, když jsem se dozvěděl, že se jedná o záchranu bezdomovců. Myšlenkou tehdy bylo, aby nedělali ostudu ve městě, na nádržích a na veřejných místech. Uklidit je z očí. Pro tyto lidi to bylo nepřijatelné, oni mají svobodu a mohou si dělat, co chtějí. Svoji odpovědnost v rodinách dávno propili. Další část bezdomovců tvořili bývalí vězni propuštění na svobodu. V zimě bývalo klientů víc, takže se ani nevešli do azylového domu v Luhu a já začal přemýšlet nad jeho rozšířením. Tehdy se ale nenašlo dost peněz a z projektu sešlo.

Během mého působení jsem přijal na pozici hlídač–vrátný pracovníka mladého a nezkušeného, který k nám dojížděl až ze Slavičína (obec za Hranicemi). Jemu se ta práce tak zalíbila, že si ji zvolil za životní zaměstnání a dnes je ředitelem azylového domu v Hranicích na Moravě. Díky Božímu vedení má i tato práce nárok na úspěch.

Po mně nastoupila Ing. Karla Daňová, které se podařil takový úžasný kousek, že Elim od města získal školu na Jasence. Svou činnost v Elimu jsem bral jako příležitost pro záchranu lidských duší mým Pánem a Spasitelem Ježíšem Kristem.

Jan Trlica

Karla Daňová

1998–2004

S Elimem jsem se poprvé potkala na půdě Církve bratrské jako posluchač zajímavých oznámení a později jako dobrovolník na táborech. Díky táborům jsem věděla o potřebách malého azylového domu v Luhu a přípravách na rozsáhlou rekonstrukci. Po cestě na oběd jsem jednoho jarního dne roku 1997 vyslala k nebi krátkou a prostou modlitbu za novou práci, neb jsem v mnoha ohledech v tehdejší zaměstnání prožívala tíseň. Po pár krocích proběhlo osudové setkání, přišla nabídka shánět jako asistentka finanční prostředky pro přestavbu Azylového domu Elim. Dnes mi to připadá bláznivé, ale tenkrát jsem ihned souhlasila. Vzala jsem nabídku jako odpověď na svou modlitbu a chtěla jsem být přítom, když „staví dům Hospodin“.

Po odchodu Jana Trlíci jsem se stala v dubnu 1998 ředitelkou. Netušila jsem, jak dramatická léta Elim i mě čekají a jak dlouhá cesta povede z Luhu na Jasenku. Plány na dostavbu vilky v Luhu vzaly za své s objevem nečekané možnosti využít pro provoz azylového domu bývalou školu na Jasence. Bylo to asi nejtěžší rozhodnutí, díky Bohu, nejen mé, ale celého výboru Elimu. Vše již bylo připravené, peníze

nasmulované, projekty schválené...ovšem pro Luh. Hrozilo reálné nebezpečí, že tak zásadní změna neprojde potřebným schválením, neproběhne dost rychle, nestihne se stavební povolení atd. atd.. Všechny ty nástrahy byly více než reálné a kdyby nám byl Hospodin neprorázel cestu, dílo by se nezdařilo! O to větší radost mám dnes, že se odehrál nový příběh Boží pomoci a Elim na Jasence je letos opět po velké rekonstrukci a může sloužit potřebným.

Souběžně s budováním zdí jsme usilovně hledali, jak co nejlépe pomáhat bezdomovcům. Snažili jsme se uvidět, co skutečně potřebují, co je vrátí zpět do hry. V té době ještě neexistoval zákon o sociálních službách, azylových domů bylo málo, nebylo téměř kam se obrátit o radu. Co se nám jevilo jako dobré, to jsme činili. Pravidla, která jsou dnes dovedena téměř k dokonalosti, se rodila v těch létech často z bolestných zkušeností, zklamání a chyb nás všech. Ale to, co spojuje bývalé pracovníky se současnými, je radost, když vidíme, že se někdo z klientů mění a stává se svobodným, odpovědným člověkem.

Karla Daňová

Jiří Růžička

2004–2017

Mé působení v Elimu bych rozdělil na dvě části. V té první jsem zde působil na civilní službě a následně byl správcem azylového domu. Poté jsem odešel do soukromé sféry.

Když končila ředitelováním Karla Daňová, byl jsem osloven, zda bych přijal místo ředitele. Zpočátku jsem se do Elimu nechtěl vracet. Prožil jsem však intenzivní Boží povolání, že toto je ta cesta, kterou se mám vydat.

V roce 2004 jsem tedy nastoupil jako ředitel a tato práce se mi stala posláním a také výzvou. Měl jsem dobré povědomí, jak funguje azylový dům, ale celkově méně zkušeností. V té době byly také zcela jiné požadavky pro poskytování služeb či pravidla financování, neexistoval zákon o sociálních službách. Významná pro mě byla spolupráce s účetní – Jarmilou Chromčákovou, která mi celou dobu značně pomáhala. Elim tehdy tvořil azylový dům s noclehárnou, agentura podporovaného zaměstnávání a práce s dětmi.

Asi první výzvou bylo sjednocení organizace. Agentura a azylový dům byly v té době dvě více méně samostatně fungující jednotky. Měly například jiného telefonního operátora, jinak nastavené pracovní právní věci. Následovala práce na profesionalizaci organizace. Pracovali jsme na nastavení vnitřních pravidel, definici vize a poslání, na motivaci pracovníků. Zažili jsme také období rozvoje služeb, kdy jsme vnímali Boží vedení do

rozšíření služeb pro lidi bez domova. V roce 2010 bylo výsledkem získání finančních prostředků a založení nových služeb, konkrétně denního centra a terénního programu. Rozšířili jsme činnost naší organizace na více míst ve městě a o pár let později také do Rožnova pod Radhoštěm. V letech 2015–2016 jsme chtěli hlouběji poznat potřeby lidí, kterým pomáháme. Ve spolupráci s dalšími organizacemi jsme pro Zlínský kraj provedli pilotní monitoring počtu osob bez domova a jejich potřeb v okrese Vsetín.

Vybavuji si spoustu obtížných situací, které jsem musel řešit, na druhou stranu při ohlédnutí se zpět na období v Elimu rád vzpomínám. Hodně jsem se za práci modlil, aby nám Pán Bůh ukázal, kam máme jít a kde naopak dveře zavřel. Mým zápasem po celou dobu bylo, aby organizace zůstala křesťanskou organizací, aby naše práce stála na duchovních základech, aby každý znovuzrozený zaměstnanec mohl svědčit o Kristu a sloužit podle svého obdarování. U zaměstnanců, kteří věřící nebyli, jsem usiloval, aby viděli a mohli vnímat Boží lásku v kolektivu kolegů a byli ztotožnění s biblickými hodnotami organizace. Snažili jsme se budovat Elim tak, aby zde lidé našli vedle fyzické, psychické a sociální pomoci také duchovní odpočinutí.

Jiří Růžička

Miroslav Ildža

2017–doposud

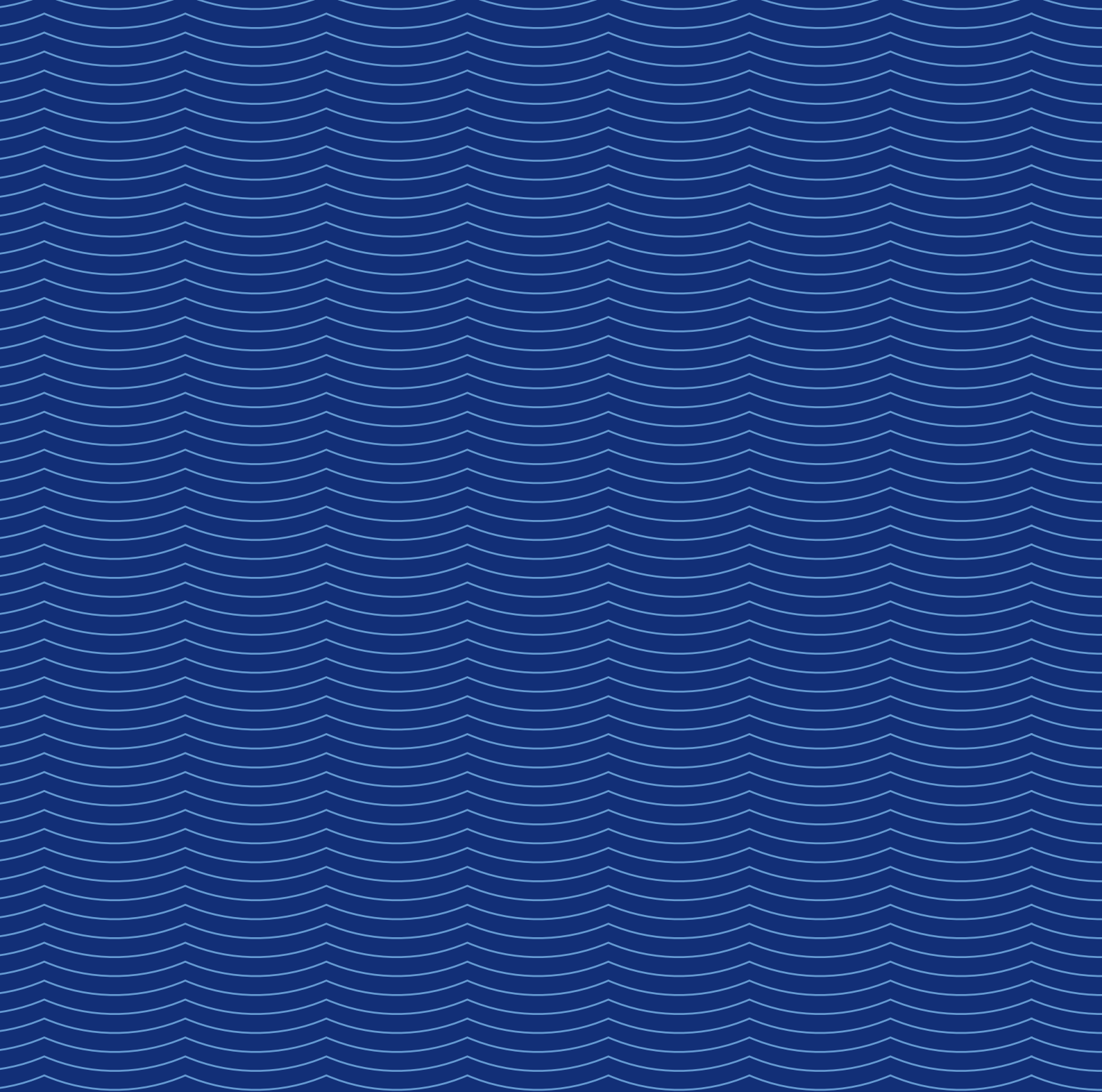
S Elimem jsem nějakým způsobem spojen téměř od samého začátku. Byl jsem jedním z prvních zaměstnanců, dobrovolníkem, členem výboru, předsedou výboru, předsedou správní rady. Opětovně jsem v Elimu začal pracovat v květnu 2015 po 20 letech sociální práce na OSPODu (Orgán sociálně-právní ochrany dětí) a to na pozici sociálního pracovníka v azylovém domě. V srpnu 2016 jsem začal „krýt záda“ tehdejšímu řediteli Jiřímu Růžičkovi na pozici manažera rozvoje služeb (zástupce ředitele) a vedoucího sociální rehabilitace. Než jsem se na této pozici stihl rozkoukat, byl Jiří zvolen starostou a já byl místo něj dne 16. 5. 2017 jmenován ředitelem společnosti. Jednalo se zrovna o období, ve kterém organizace procházela některými změnami. Od ledna jsme začali poskytovat dvě sociální služby v Rožnově pod Radhoštěm a jejich rozjezd jsem měl na starosti. Dále probíhala výměna pracovníků na klíčovém postu účetní a nastavovala se nová pozice finančního manažera, hledal se nový vedoucí a předávala pozice vedoucího Sociální rehabilitace Elim, realizoval se projekt ESF. Ne vše vždy probíhalo hladce a přiznám se, že toto období trvající cca 1,5 roku bylo pro mě nejtěžší. Těší mě, že se nám povedlo vše postupně stabilizovat. Během let 2018 a 2019 jsme připravili a podali tři důležité projekty. Všechny byly zaměřeny na zvyšování kvality poskytovaných sociálních služeb. Dva se zaměřovaly na zkvalitnění materiálně technické

základny a jeden na zkvalitnění sociální práce ve službách. Toto naše úsilí bylo úspěšné, protože všechny tři projekty byly schváleny a v roce 2020 jsme je začali realizovat. Největším z nich byl investiční projekt rekonstrukce budovy azylového domu a noclehárny s celkovými náklady 14,2 miliónů Kč. Stavební práce byly ukončeny v listopadu 2020 a kolaudace proběhla v dubnu 2021. Dalším projektem byla investiční dotace pro naše sociální služby v Rožnově pod Radhoštěm. Jednalo se o zakoupení osobního automobilu a spotřebičů v celkové výši 402.579 Kč a byl zrealizován v roce 2020. Třetí projekt „Elim Vsetín kvalitně“ se zaměřuje na zkvalitnění sociální práce a poskytovaných sociálních služeb. Začali jsme jej realizovat v červnu 2020 a ukončíme jej v květnu 2022. Mám radost z rozjezdu práce v Hooligans church vytvářející prostor pro lidi bez domova ke čtení a studiu Bible, vzájemného potkávání. Také v atletickém klubu nám každoročně přibývá trénujících dětí a realizujeme i jiné sportovní aktivity. Jsem rád, že se nám i v probíhající pandemii koronaviru podařilo udržet v chodu všechny sociální služby bez významných omezení i když pro nás i naše klienty bylo toto období velmi náročné. Snažíme se ale ve všech těchto činnostech naplňovat naše poslání, kterým je pečovat o celého člověka, jeho tělo, duši i ducha a jehož prvotním úkolem je vrátit jej „zpět do života“.

Miroslav Ildža

ELIM DNES

LIDÉ BEZ DOMOVA

Hledáme lidi bez domova a nabízíme jim pomoc přímo v terénu, na místech, kde se zdržují. Dalšími místy, která mohou na své cestě k návratu do běžného života využít, jsou denní centrum, noclehárna či azylový dům.

„Každý člověk je především Boží stvoření, má pro Boha velkou cenu a je jím milován.“

Azylový dům

Noclehárna

Denní centrum

Terénní práce

Sociální rehabilitace

LIDÉ SE ZDRAVOTNÍM POSTIŽENÍM A LIDÉ V KRIZI

Pomáháme lidem s hendikepem či v krizi k plnému zapojení do ekonomického, sociálního a kulturního života společnosti. Individuálně podporujeme co nejvyšší míru jejich samostatnosti, nezávislosti a soběstačnosti.

„Každý člověk má svobodu a právo na svobodné rozhodování.“

DĚTI

Jsme tady pro všechny děti ve věku od 4 let, které rády sportují a chtějí strávit svůj volný čas kvalitně a plnohodnotně.

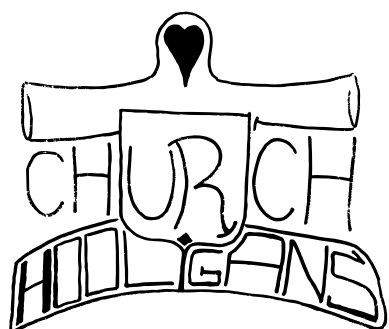
„Každý má právo na vřídlné zacházení.“

Atletický klub

HOOLIGANS CHURCH

Hooligans Church je komunita pro lidi bez domova a jejich přátele. Místo, kde lidé z ulice mají svou církev, své přátelské zázemí a duchovní společenství.

Místo, kde je dobré teplé jídlo, čtení Bible a modlitba.

„Každý člověk má mít svoje bezpečné prostředí a prostor ve své cestě za Bohem.“

POTRAVINOVÁ POMOC

Jsme jednou ze zakládajících organizací Potravinové banky ve Zlínském kraji, z. s. a jejím prostřednictvím pomáháme zachraňovat potraviny a poskytovat je potřebným.

„Láska k bližnímu se projevuje prakticky.“

Potravinová banka
ve Zlínském kraji, z. s.

Elim Vsetín, o.p.s.

IČ: 01955144

Bankovní spojení:

FIO banka, a.s., č. ú.: 2700485191/2010

Sídlo společnosti:

Horní Jasenka 119, 755 01 Vsetín

Korespondenční adresa společnosti:

Smetanova 1484, 755 01 Vsetín

Tel.: +420 720 736 722

e-mail: info@elimvsetin.cz

www.elimvsetin.cz

Názory zde prezentované vyjadřují postoje
obecně prospěšné společnosti Elim Vsetín, o.p.s.

